

VERSLAG

Nr. 4

De vaste Commissie voor Justitie, met het voorbereidend onderzoek van dit wetsontwerp belast, zag geen aanleiding tot het maken van opmerkingen over de daarin voorgestelde wijziging van de artikelen 66 en 66a van het Wetboek van Koophandel.

Wel vroegen sommige leden zich af waarom de Minister van de onderhavige wetswijziging, die slechts op de voet van de rechtspraak corrigerende betekenis heeft, geen gebruik heeft willen maken om tevens de belemmeringen voor de uitoefening van de makelaardij in dienstverband weg te nemen, welke vervat zijn in de huidige redactie van de artikelen 62 e.v.

Zij wezen er in dit verband op, dat in het bijzonder op het gebied van de makelaardij in onroerend goed alom in den lande zich de laatste jaren makelaars in grotere kantooreenheden hebben verenigd om door interne specialisering tot een betere dienstverlening te geraken.

In dergelijke kantoren wordt de bemiddeling doorgaans verleend door volstrekt gekwalificeerde en bekwame personen, die echter door de huidige wettelijke bepalingen ervan weerhouden worden niet alleen zich makelaar te noemen, maar tevens zich te onderwerpen aan de daarmee gepaard gaande discipline. En dit uitsluitend op grond van de omstandigheid dat zij geen bestuurder zijn van de rechtspersoon in naam waarvan het makelaarskantoor wordt gedreven.

Deze leden vreesden dat een voortgaande ontwikkeling in deze richting zal leiden hetzij tot ontduiking op grotere schaal – bij voorbeeld door oprichting van kleine besloten vennootschappen, waarvan de betrokkenen dan in naam bestuurder worden –, hetzij tot een verschrompeling van de waarde van de beroepsaanduiding van makelaars, en daarmee gepaard het illusoir worden van de wettelijke disciplinaire voorschriften. Indien immers de vrij grote groep van gekwalificeerde aspirant-makelaars in dienstbetrekking de toegang tot de makelaarsstand wordt ontzegd, zal op den duur ook de interesse voor de formele kwalificatie verminderen.

Het zal de Minister ongetwijfeld bekend zijn dat in andere vrije beroepen zich een soortgelijke ontwikkeling heeft voorgedaan. Met name accountants, architecten, notarissen, advocaten en ook artsen hebben de laatste decennien afgezien van een strikt zelfstandige uitoefening van hun beroep en zijn zich gaan organiseren in grotere eenheden. De uitoefenaar van het beroep kan daarin in veel gevallen niet als bestuurder van de rechtspersoon waarvoor hij werkzaam is worden aangemerkt, en evenmin als vennoot van de betrokken maatschap, zonder dat zulks in de betreffende beroepsorganisaties gevoeld wordt als een belemmering voor de handhaving van de beroepstucht ook ten aanzien van deze werknemers.

De hier aan het woord zijnde leden meenden dan ook dat de makelaardij als geheel ermee gediend zou zijn wanneer artikel 62 tot de beëdiging als makelaar zou toelaten: ieder die zijn bedrijf maakt, al dan niet in dienst van andere makelaars of door makelaars bestuurde rechtspersonen, van het verlenen van bemiddeling bij het besluiten van overeenkomsten.

Ten overvloede wezen zij erop, dat bij de totstandkoming van de Wet van 21 juli 1966, welke laatstelijk de tweede afdeling van de vierde titel van het Wetboek van Koophandel

herzag, aan dit aspect is voorbijgegaan. Thans zou hieraan alsnog de nodige aandacht kunnen worden geschonken.

Vertrouwende, dat de Minister bereid zal zijn bovenstaande opmerkingen vóór de openbare beraadslaging over het wetsontwerp schriftelijk te beantwoorden, is de commissie van oordeel dat die beraadslaging daarmee voldoende zal zijn voorbereid.

Vastgesteld, 23 april 1974.

W. SCHOLTEN
VAN SCHAİK
WOLFF
GOUDSMIT
GEURTSEN
ROETHOF
HAAS-BERGER
KAPPEYNE VAN DE COPPELLO
K. A. KEUNING
VAN DAM
G. M. P. CORNELISSEN
HONIG VAN DEN BOSSCHE
JURGENS
SALOMONS
DE VRIES
LÜCKERS-BERGMANS.